

Hallo allemaal!

Ik ben Marie-Louise Wolters, 23 jaar en kom uit Lierop. Op dit moment ben ik in Indonesië waar ik bij Bhakti Luhur Malang als vrijwilligster aan de slag ben.

Nu 2 jaar geleden ongeveer, toen ik nog volop met mijn opleiding bezig was als hbo-verpleegkundige, vroeg ome Wim Hukkelhoven mij of het niet iets was voor mij om na mijn afstuderen een aantal maanden als vrijwilligster aan de slag te gaan bij Bhakti Luhur. Dat klonk als muziek in mijn horen!!

Afgelopen september begon ik aan mijn reis naar Indonesië. Het was voor mij een hele omschakeling, van de Nederlandse standaard naar de Indonesische standaard. Maar dat is bij alles, als je eenmaal je draai hebt gevonden dan vliegt de tijd voorbij!

De eerste maand heb ik eigenlijk volledig in klas 5 doorgebracht. Omdat ik geen een woord Indonesisch kon spreken moest ik dat maar eens eerst onder de knie krijgen en hoe kun je dat dan beter leren, door gewoon mee te doen met de kinderen in de klas. In Nederland krijg je

op één dag toch best een hoop vakken aanbod, maar hier heb ik alleen rekenen en taal gehad. Af en toe kregen ze een module hoe ze planten moesten verzorgen of hoe ze voor zichzelf moesten zorgen. Voor de kinderen uit mijn klas was dat meer als genoeg, aangezien hun concentratie op het einde van de ochtend gewoon weg was. De kinderen hielpen mij met de taal en ik hielp de kinderen met rekenen. Dat vonden ze het allerleukste bij mij komen zitten en dat ik ze dan uitlegde hoe ze hun telraam moesten gebruiken bij de rekensommen.

Na één maand volledig naar school te zijn geweest kon ik een beetje Indonesisch en dat was goed genoeg om met Ibu Susy naar verschillende Wisma's in oost-java te gaan. Om daar te gaan bekijken hoe het daar allemaal te werk gaat. Dat is toch net weer iets anders dan op het complex Dieng en de wisma's die op loop afstand liggen van Dieng.

Op Dieng heb je namelijk veel verschillende huizen, de kerk, een ziekenhuisje en de school natuurlijk. Hier gebeuren namelijk zoveel dingen dat de kinderen zich ook nooit vervelen. Als je dan naar de dorpen gaat waar een huis staat met een aantal zusters, verzorgsters en kinderen is het toch weer heel anders. Zij leven namelijk echt als een gezin samen, op Dieng is dat ook wel zo, maar eigenlijk ook weer heel anders omdat je met heel veel "gezinnen" samen op een complex woont.

In oktober ben ik samen met Susy en nog een aantal zusters naar Banjarmasin (Borneo) geweest. Vorig jaar is daar een huis gedeeltelijk afgebrand en dat is nu ondertussen weer opgebouwd. En zoals het hoort moet een huis voordat het bewoont wordt nog ingezegend worden, laten wij daar nou net voor zijn uitgenodigd! Een ander eiland, nog warmer dan hier in Malang en nog weer meer een stuk terug

in de tijd over het algemeen. Hele eenvoudige huisjes, maar wel allemaal de nieuwste apparatuur. Het huis van Bhakti Luhur in Banjarmasin is mooi en groot geworden, waar de kinderen volledig lekker hun gang kunnen gaan.

Wanneer ik niet op pad ben met Ibu Susy, ben ik op kantoor bezig met de adoptiebrieven te schrijven. Die in het Indonesisch worden aangeleverd, vertaald worden door Ibu Susy in het Nederlands en dan is het de kunst aan mij om daar een mooi verhaal van te maken. Gelukkig hoef ik dat allemaal alleen te doen, er zijn namelijk nog twee mannen meer die in Nederland hun opleiding hebben gedaan en nog Nederlands spreken/schrijven. Dus als het goed is krijgen of hebben jullie al inmiddels een update over jullie adoptiekindjes.

Ook probeer ik met mijn verpleegkundige achtergrond de verzorgsters hier nog het een en andere bij

te brengen, over hoe ze bepaalde kinderen nu nog beter kunnen helpen. Begin klein!! Want ik als een westers meisje kan natuurlijk een hele hoop zeggen en doen, maar werkt dat hier in Indonesië ook? Nee dat werkt hier totaal niet, ze doen het namelijk allemaal graag op hun eigen manier. Toch begin ik wel te merken dat ze bepaalde dingen toch overnemen, hoe je kinderen op een goede manier in een rolstoel kan zetten, zonder zelf last van je rug te krijgen. Of kinderen die heel druk zijn en eigenlijk niet meer weten wat ze allemaal doen, gewoon net zoals alle andere kinderen naar school brengen, zodat ze dag invulling hebben. Tadaaa, de kinderen slapen 's avonds weer normaal ipv de hele nacht iedereen wakker proberen te houden.

Nu dat ik in Indonesië ben kan ik een bezoek aan Bali niet overslaan. Mijn lieve vriend kwam dus voor 3 weekjes over! We hebben samen heerlijk genoten van onze vakantie samen op Bali. Maar er is natuurlijk ook gewoon gewerkt door ons beide op kantoor om nog meer brieven af te krijgen. Helaas is hij nu weer terug naar het koude kikkerlandje en ik blijf nog tot begin dec hier in Indonesië. Het is nog alleen wel even afwachten wat we nog allemaal gaan doen, maar aftellen om naar Nederland te gaan doen we zeker!